

Do Tater a zase zpátky II

17. - 18. 8. 2017

Seděla jsem na zemi a vůbec jsem nechápala proč...

Jen co jsem ráno procitla z hlubokého bezvědomí a pootevřela oko, píchlo mne do něj slunce svým všetečným paprskem. Z vysokánské palandy u okna v podkroví chaty Encián jsem měla celé Skalnaté pleso jako na dlani. V ostatních horních postelích se už taky vrátili. Dolní patro ještě dřímalo, měli tam méně světla a zdroj silného cesnako-cibuľo-ponožkového oděru. Prostě klasická horská společná ložnice.

Raňajky nám servíroval mladý chatár ve skotské sukni. Oschlý chleba s marmeládou a levný párek s hořčicí jsem do sebe nasoukala jen s velkým sebezapřením, ale kafe z moka konvičky mi udělalo radost. Nedalo mi to a zeptala jsem se na sukni. Odpověď mě nepřekvapila; prý kdyby to všichni chlapi

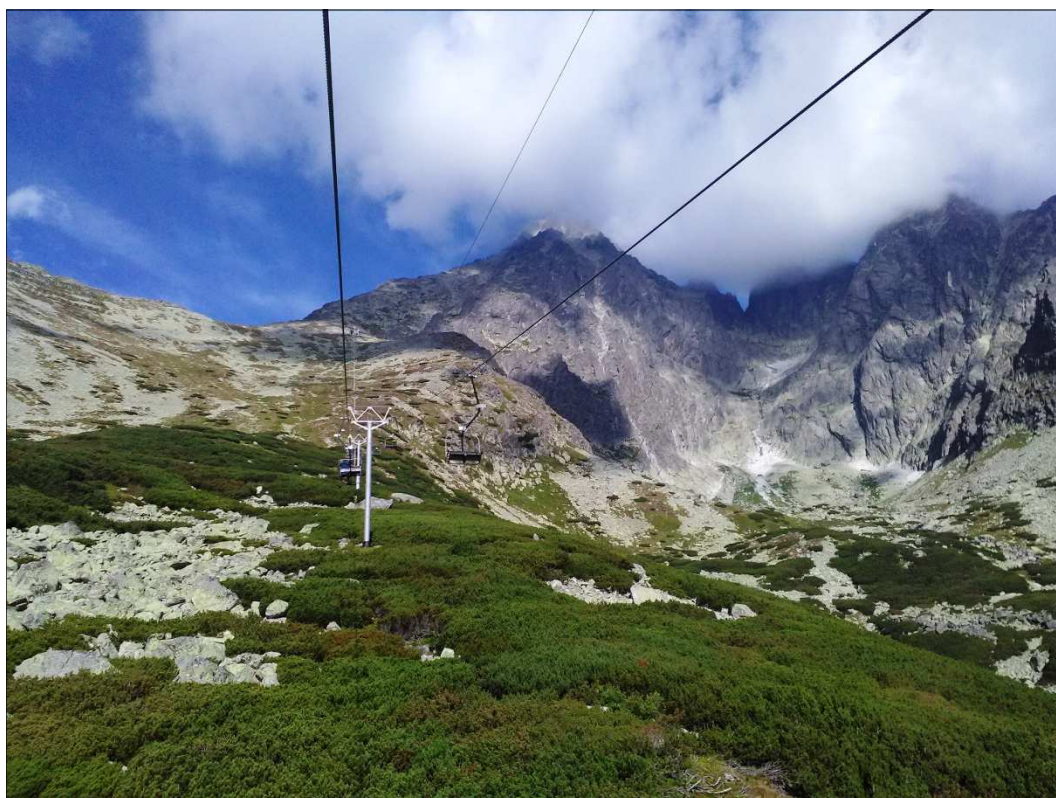
vyzkoušeli, už by nikdy nechtěli nosit gatě.

Na předpovědi se ten den shodly snad všechny nám známé meteosevery. Věděli jsme, že máme čas asi do

tří odpoledne, pokud se nechceme nechat spláchnout extrémně silnou bouřkou, která už potrápila Maďary, Němce a vyplavila jižní Čechy.

První lanovkou jsme vyjeli do Lomnického sedla, vystoupali známých třicet „m“ do kopce a slanili do západní stěny Lomnického štítu. Jen kousek od slanění, na dohled od nástupu (dnes prázdné) Hokejky, začínala ces-

Lomnický štít v oblacích

ta, kterou pro dnešek vybral Pája. Něco o malinko těžšího, s převísem, ale jen dvě délky, pak pár lehkých délek plotnami a rychle zpátky, ať nezmokneme.

Nástup byl nejasný, indicie v podobě jakéhokoliv jištění žádné, ale zdola to i tak vypadalo pěkně. Pája během několika minut zdolal prvních patnáct metrů, načež několik desítek minut hledal štand zakreslený v průvodci. Marně. Traverzoval po vlhké plotně 10 metrů zprava doleva, zleva doprava a já se během té doby naučila pár nových sprostých slov. Vůbec jsem netušila, že něco takového umí.

Lanem vyšil na skálu oblouček o poloměru dvanáct metrů a skončil u vlastnoručně zhotoveného smyčkového štandu. Konečně zakřičel „jistím“ a já se vydala do stěny. Ve

třech metrech nad zemí byl krátký traverz přes úzkou spárku. Člověk se buď potřeboval hodně rozkročit a pokusit se spáru rozervat oboustranným backhandem, nebo vodorovný směr překonat na sokola. První varianta se ukázala jako neproveditelná, mých průměrných 170 cm s průměrně dlouhýma nohama si s tím prostě neporadilo. Claudia Schiffer by to možná dala.

Sokol bral moc pěkně, jen nohy se musely zapřít poměrně dost vysoko. Páka to byla značná, ale Ta-žena-co-včera-vylezla-Hokejku ve mně zařvala „pojd', zaber“, a tak jsem fakt hodně zabrala. A pak už jsem seděla na zemi a vůbec nechápala proč.

Mohutný šutr, který jsem vyrvala ze spáry, skákal někam do údolí a zvuk padajícího kamení se nesl horami ještě několik dlouhých vteřin. Na prstech pravé ruky se objevily krvavé trhlínky, ale nebylo to nic oproti tomu, co se dělo se zadní

stranou mého levého stehna. Naštěstí to nebylo vidět a nebyl čas to zkoumat. Lano, které se při pádu ze tří metrů protáhlo až na zem, mi napruženě připomínalo, že mám před sebou náročný úkol. Komunikace s mužem na štandu byla komplikovaná, zkuste někomu vysvětlit složitou situaci, když na vás nevidí, slyší jen každé páté slovo, navíc vy máte velké bebíčko a slzy na krajíčku. „Povol“ jsem ale opakovala tak dlouho a tak hlasitě, až lano konečně povolilo.

Skalní obloukovou výšivku mého muže jsem absolvovala v mírném transu, zblízka jsem zkoumala každé místo, na které jsem se chystala sáhnout či stoupnout, počítala výslednice sil působících na chyt, odhadovala dráhu letu a následky případného pádu. V traverzu v mokré plotně jsem (jako když

najdu) využila všech nově naučených sprostých slov. Na štandu naštěstí začalo pršet.

Po pomalém a bolestivém sestupu jsem se na Skalnatém plese nejprve zaléčila velkou borovičkou, a poté odměnila parenými buchtami s makem. Za velkými okny bylo černo, do okenních parapetů pleskaly kapky deště a vlhké vlněné svetry smrděly jako zmoklé ovce. Mokří výletníci se houfně sbíhali do restaurace. Po kávě jsem zjistila, že už mi to dobrodružství asi stačilo. Představa zbytku dne tráveného u stropu společné ložnice ne-

nadchla ani Páju, a tak jsme se shodli na předčasném sestupu do civilizace. Zabalili jsme batohy, vyrovnali účet a dali chatárovi předčasné s pánom Bohom.

Jízdní řády lanovek i električky byly shovívavé a našemu plánu přály. A přál nám i Big Boss, který nám cestou z Tatranské Lomnice posadil do vlaku starší dámu, která po podobně legračních příhodách, jako jsme měli my, nabízela k prodeji dvě lůžka půlnočním vlakem Poprad - Praha. Pájovi ani nevadilo, že bude cestovat dámským lůžkovým vozem.

Pět hodin v Popradu bylo v podstatě příjemným završením našeho výletu. Vzhledem k lijáku se totiž nedaly přečkat jinde než v restauračním zařízení. Půlnoční expres přijel na čas a zřejmě Pájovy dlouhé řasy a culík způsobily, že se stevard ani nepozastavil nad tím, kdo se mu hrne do vagónu. Sladkou drncavou nocí jsme projeli kus Slovenska i Čech, v Praze chytli první vlak do Ústí a v deset už jsme opět patřili k masám spořádaných nedělních občanů. Výlet do Tater a zase zpátky připomínala už jen velikánská černá modřina na zadní straně mého stehna a pár fotek v mobilu.

PS: S modřinou jsem musela k lékaři, ale nemuseli mi to řezat.

PPS: Nezapomeňte si vzít do hor prsák, i když lezete na druhém, zvláště pak s batohem. Hlavou dolů vás otočí i váha svačiny a bot na přezutí.

PPPS: V Tatranské Lomnici u spodní stanice lanovky je stánek s ovčími kožešinami a vlněnými výrobky za pár šupů. Vesty, papuče, fúsek, mikiny - od miminí 62 do obří XXXL.

PPPPS: V Popradě na hlavní třídě je v nenápadném domě malý pivovar s restaurací. Jděte tam, ochutnejte všechna piva, co tam vaří, a dejte si k nim domácí sulc nebo nakládaný hermelín. Myslíme si, že se tam dá vydržet i déle než pět hodin.

Jana

Monte Viso 3841m

Jižní stěna, PD

Ota Pavlas

Monte Viso

Plán na září byl jasný. Na třetí pokus, tentokrát sólo, vylézt Gran Paradiso. Jenže není sólo jako sólo. Takže když se Paradiso střetlo s nápady kamarádů, představami rodiny, pevným termínem ubytování a studenou frontou u Švýcarské hranice, dopadlo to úplně jinak.

Po třech dnech u Ligurského pobřeží opouštím ráno svou krásnou ženu spící a Roman mě veze do Kottických Alp. Monte Viso (nebo také Monviso) je vidět už z dálky. Okolní hřebeny a vrcholy mají kolem 3000 - 3200 metrů a mohutné Monte Viso je se svými 3841 metry značně převyšuje. Dopravní prostředek opouštím v zatáčce u vesnice Castello s vidinou, že se za 3dny zase sejdem na druhé straně hory. První den nabírám směr na bivacco Boarelli. Cesta vede nejprve údolím, poté se stáčí do hlubokého sedla mezi Guglia delle Forciolline a Rocce Meano. Vede pořád strmě roklí podle potoka. Občas je zpestřená řetězy. Za sedlem je pak plató a bludiště mezi skalami a kolem 17. hodiny přicházím k bivaku. Bivak je to ovšem luxusní. Chata o 16 lůžkách, s jídelnou, solárním napájením a

osvětlením. Matrace a deky součástí. Vlastní jezero s průzračnou vodou. Večer, když je potřeba vyslyšet volání přírody, ovšem zjišťuji, že na toto stavitelé bivaku moc nemysleli. Kousek od bivaku však nacházím rokli, místní Shitting Valley. Podle toho, že vcelku nemožné najít kámen, kde ještě nikdo nebyl, soudím, že jinak je to tu celkem frekventované místo.

Oproti předpovědi celou noc foukal vítr pěkně z čerstva. Ráno bylo nevalně. Silné nárazy větru, zima, těžké mraky a poletující sníh nevypadali moc nadějně. Ale jakmile vylezlo přes hřeben slunce, tak se mraky rozpustily, vítr utichl a já rychle hodil kletř na záda a po žlutém pruhu vyrazil směr jižní stěna a bivacco Andreotti. V průvodcích, co jsem četl, bylo psáno cosi o sněhovém poli se sklonem 45 stupňů, takže jsem s sebou táhnul i pikl a mačky. Po zralé úvaze pikl zůstal v bivaku. Cesta je značená docela dobře žlutým pruhem, víceméně nelze zabloudit. Teda až jsem došel do místa onoho sněhového pole. Vzhledem ke globálnímu oteplování z něj zbylo pou-

Guglia delle Forciolline - Rocce Meano

ze pole kamenné. Jenže značkaři to ještě asi nezjistili, takže žluté pruhy a cesta z každé strany končí tam, kde začínal sníh. A bez sněhu je to bloumání mezi kameny rovnou za nosem směr jižní stěna, dokud jsem zase ve svahu nenarazil na vyšlapanou cestu a žluté pruhy. Kousek svahem nahoru a tam stojí ke skále přilepená bouda bivacco Andreotti. Oproti bivacco Boarelli je to jenom krabice, 6 závěsných lůžek a stolek. V takto pozdním létě je tu problém s vodou. Jak jsem při sestupu zjistil, nejbližší teče asi 300m daleko a o 150hm níže. Ráno tam neteklo nic. Na bivaku nechávám trekové hole a mačky a přes poslední sut'ovisko, co mělo být sněhovým polem, docházím pod skalní pasáže. Dalších 650hm se střídají ukloněné skalní pasáže, trocha sutě a kolmé výlezy na jednotlivé hřebínky, kterými je celá jižní stěna protkána.

Punta Dante

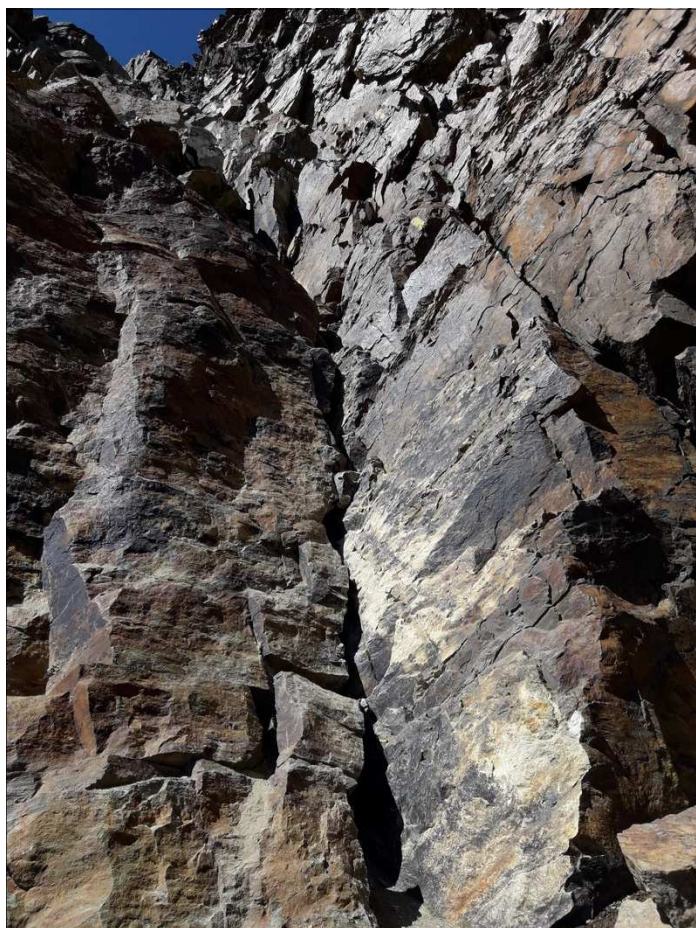

Bivacco Andreotti

Klíčové místo je celkem slušná asi 10ti metrová spára zakončená stěnkou s převískem. Nad převisem je slaňovací bod, což značně usnadňuje sestup. Potom dál pokračuje skalní stěna až na hřeben. Asi nejkrásnější místo je asi 30ti metrový komín zhruba ve výšce 3800 metrů. Je to hluboký zářez ve vrcholovém hřebenu, chyty a stupy přesně tam, kde je člověk potřebuje, skála pevná, prostě nádhera. Po výlezu z komína poprvé nad sebou vidím

Kottické Alpy

Výstupová spára

vrcholový kříž. Zbývá posledních pár metrů a po druhé hodině odpolední stojím na vrcholu. Jsem tu sám, nikde nikdo. Je úplně jasno, vidět je na zasněžené Francouzské a Švýcarské pohraniční Alpy, okolní Kottické Alpy jsou hluboko pode mnou. Kdyby nebylo zakřivení Země, tak vidím snad až do Rájova. Bohužel vrchol je jenom půlka cesty, takže se musím přestat kochat a pomalu se dávám na sestup. Docházím ke komínu, kde je sice slaňovací bod, ale když zhodnotím délku svého lana, tak jej slézám. Je to v celku pohoda. To u té spáry slaňovací bod využívám. Už od shora vidím, že moje lano není až na zem. Někde pod polovinou jsem našel takový nějaký hrot. Sedám do frienda, stahuju lano, nahazuju hrot. No když se nebudu moc vrtět, tak se z toho slanit dá. Beru frienda a slaňuji posledních pár metrů. Pak se zase střídá slézání stěnek a hřebínků, závěrečná suť a bivacco Andreotti. Beru mačky a hole a další suť rovnou za nosem na cestu a po cestě zpět do bivaku Boarelli. Při příchodu zjišťuji, že tentokrát je tu

plno. Ještě že mám místo spacákem rezervované.

Ve středu ráno je sice jasno a relativně teplo, ale nárazy větru jsou ještě silnější, než včera. Když s plným kletrem věcí stoupám to sedla Sagnette, občas mě poryv větru i složí na zem. Sedlo Passo delle Sagnette je ve výšce 3000 metrů a jeho přechod představuje poslední technickou část. Ze západu z něj jdou dvě suťové strže se skalami uprostřed. Cesta vede levou suťí asi do poloviny, pak přechod po a skalní římse do pravé části a rovnou nahoru do sedla. Na východ sedlo spadá skalním hřebenem. Ten je celý pěkně zajištěný řetězy. Po sestupu z hřebenu mě čekala už jenom vyhlídková cesta kolem Rifugio Quintino Sella přes pár sedel, kolem několika jezer až k pramenu řeky Po. Podle řeky Po scházím do obydlené zatáčky Pian della Regina. Tam odpoledne vedle stánku se sýry uléhám na parkovišti na karimatku a čekám na večerní přímou linku Ligurské pobřeží - Pian della Regina - Rájov.

Ota

Monte Viso jižní stěna

Kottické Alpy

Bivacco Boarelli

Řetězy pod Passo delle Sagnette

Kottické Alpy - vodopád

Monte Viso 3841 m

Kottické Alpy - horské jezero

Horoklub Chomutov

zve všechny své členy a příznivce
na

Poslední slanění

10.-12.11. 2017

Hotel EMERAN - KLÍNY

pátek - tradiční mela s Tragedbandem

sobota - soutěže a procházka ke skalám

- tanec s ALBUMEM

www.horoklub.cz

Pozvánka na akci Horoklubu Chomutov

Komplet 2017

Kdy: **14.10.2017**

Kde: Eleonořina výšina
- Kapucín

GPS: N: 50-34-29,5

EO: 13-30-08,2

Přijďte pobejt!

Za kvakery zve LeToš. :).

Trisselwand

15. 8. 2017

Ludvík Kostka

Malý report z výpravy za velkými stěnami...

Psal se den 15. srpen 2017, kdy jsem Luboš nabíral do svého auta a mířili jsme si to do Rakouska. Jeho úplně první vícedélka. To už není jako na Bořni, říkám v autě:-)

Přespáváme těsně, než se vjede k chalupě na parkoviště, vedle cesty. Večer nás ještě z legrace vystraší nějaký místňák pokřikem z auta. Smějeme se tomu. A v myslích nás celou noc straší pohled, který jsme viděli, když jsme přijížděli do městečka a poprvé ho zahlédli. Macek.

Ráno, zaspali jsme. Nepřeřízený čas, ještě z Peru, nám vzal půlhodinu. Neva. Rychle dát něco za žebro a přejet na parking.

Nástup dobrý. Těsně před patou hory nás předbíhají znalci lepší cestičky, nechtělo se jim plavat v kosodřevině - je jich 7... Dobře. Alespoň je budeme sledovat. První délky jsou za 2, místy se na celou délku nic nedá. Dávám dlouhou smyč do štanu a lezu dalších 30 metrů, takže na 60 metrech jedno jištění..., avšak dalo se. Stejně lezu v botách, lezečky přijdou na řadu později. Chtěli jsme dát těžší cestu za 5, Luboš však bude spokojen s trojkou. Těsně pod místem, kde se cesty dělí, nás potká dáreček od skupiny nad námi. Jsem na štanu, když v tom slyším hluk a to dost silný. Tam někde nahoře. Ještě stačím mrknout nahoru a vidím z dálky kameny, a že jich bylo. Jednomu se vyhnu a pak už se schovávám za helmu přitisklý ke skále s přáním, ať se z helmy stane velký plastový deštník. Luboš, byl po-

de mnou asi 6 metrů, zrovna vylezl z takového koutku, okamžitě tam skočil zpátky a stejně to dostal do helmy, ještěže kamera to neschytala. Vše se odehrálo tak rychle, že ani hlásku jsme ze sebe nevydali, abychom varovali další trojku 90m pod námi. Asi si mysleli, že jsme to byli my. Po této adrenalinové vsuvce jsme nakonec uhnuli doleva. Na lehčí cestu. Později došlo i na lezečky a nahoru to bylo pořád krásný lezení. V zádech jezero, a Dachstein v dáli. A to počasí bylo taky luxusní. Trojka nás doběhla až na vrcholu - **Trisselwand 1754m**, kdy jsme fotili selfíčka a panoráámata :-).

Sestup trochu zdoluhavý, ale to patří k velkým stěnám. U auta jsme si oddychli a mohli se pořádně napít a taky zapít. Ještě skočit do jezera... Domu jsme jeli až druhý den. Jednou se vrátím na tu těžší cestu ...

Účastníci: já, Luboš F. .. ZZS

Program

ŘÍJEN 2017

4. 10. 17:00 – Den Bernarda

- Společně oslavíme svátek piva Bernard.
- Velké i malé pivo za 15,- Kč!

13. 10. 20:00 – Lake Stopper

- Koncert rockové kapely.
- Zahájení sezóny v lezecké aréně.

31. 10. 20:00 – Honza Trávníček
3D projekce Nepál, Tibet,
Manáslu, Cho Oyu

- Přednáška s úžasnými 3D výhledy.
- Honza Trávníček, Marek Audy

Výměna fixního jištění v Perštejně

Pozor! Na okrajových skalkách v Perštejně probíhá částečná výměna fixního jištění. V některých cestách byly nevyhovující expanzní nýty odstraněny a do stávajících děr budou v příštích dnech zalepeny nové certifikované borháky. V důsledku toho, je několik cest obrazně řečeno „mimo provoz“. Tyto cesty jsou označeny cedulkami. Pokud teda ty cedulky někdo neukradne. Tak dejte pozor, abyste nevlezli do jedné z těchto cest a marně nehledali nýty. Aktuální stav probíhajících prací resp. jejich ukončení bude možno najít na našem webu www.horoklub.cz. S pozdravem: „Děkujeme, musíme to opravit, se loučí místní buňka OVK.“

Co, kdo, s kým, kdy, kde, jak a komu v září 2017

Pavel Párek Suchopárek

- 31.8.- 3.9. Kostkatej s Honzou H. a psem Bellou přechod Jeseníků - Praděd, Ramzová, Karlova studánka.
- 4.9. Na Svatošky zavítal opět Ludvik s Vítou a Matějem.
- 5.9. Ve vzácné telepatické shodě se Broněk s Lubánem potkávají na Sfingách u Měděnce a vystupují několika lehčími cestami na Velkou.
6. - 11.9. Ludvik Kostkatej s partou brázdí slovenské hory - Slovenský ráj a Malá Fatra - výstup na Rohozec a další pěkné túry.
- 8.9. Při sběru hub v Jizerských horách Broněk vylézá na neznámou věž a na vrcholu zjišťuje, že vystoupil Starou cestou na Velkou Kuří věž.
8. - 9.9. Kompletní Bandasky táboří v Teplicích nad Metují v oblasti cvičných skal zvaných HIS a poté, co děti usnou, se Broněk s Šíškou za svitu čelovek pouští do lezení v rámci tradičního HIS maratonu. Bližší info k dvanácti hodinovce v samostatném článku.
- 12.9. Broněk je opět v HISu v rámci výcviku hasičů, ale do lezení se kupodivu moc nehrne.
- 13.9. Broněk prolévá krev v nástupové spáře velmi lehké (III pískovcová) Staré cesty na Tři sedla v Teplických skalách. Ještě stihne vystoupit na Slunečnou, odkud je již vyhnán deštěm.
11. - 13.9. Monte Viso 3841m, Kottické Alpy, Itálie, jižní stěna PD - Ota Pavlas solo.
- 16.9. Lezení se ženou provozuje v Labáku na Pravém kolem Bašt a Kormidelníka Pája.
- 17.9. Rodinka Klucičova s Nebíčkem, Květuší a mistrem Svinaříkem houbaří a polézají v Žihli.
Pája s rodinkou působí v Ostrově na Velké Ostrovske stěně.
- 22.9. Jíra spolu s indiány z kmene Hunkpapa lezli a slaňovali na Cíteře.
Bandasky pod vedením Deiviny objevují Skály u Tušimic a posléze i Letoš s Verčou a Hlavní stěnu tušimických skal, kam se vrací i příští den.
- 23.9. Na Katzensteinu bojují úspěšně Easy s Blahoslaveným Klucičem.
V rámci promítání v Českém Ráji lezou Pája a spol. na Pantáku.
- 24.9. Na vltavské žule odvíjí metry Ludvik s Vítkem. Odvinuli 150 m.
- 25.9. V Českém Krumlově na Barevné skále odvíjí Ludvik Forest s Vítkem.

- 26.9. Osamocen se toulá Blahoslavič s matrací po lesích u Hasištejna ve Vesničce a zdolává nějaké kousky na Sosnové.
Plánovaná Forestova a Vítkova cesta fun in the sun, lze přejmenovat na fear on the snow.. Na vrchol Hochtor to taky nevyšlo. Tak lezli v klettergarden 160m.
- 27.9. Na Čimě v Ústí působí dále Ludvik s Vítkem.
27. - 29.9. Rost'a s Alicí „zbózali“ po Slovensku. V okolí Prievidze přelézali cesty v lokalitě Vtáčník Až 100 metrové stěny andezitu, nádherné lezení, a další den zase strávili v lokalitě „Bralie“ (vápno). Nejkrásnější lezení na ně tentokrát čekalo v lokalitě Kalamárka. Také andezit, ale jiné vrstvení. Spousty (píšou, že až na 400) slušně odjištěných cest. Tady byl jeden den neskutečně málo.
- 27.9. - 2.10. Kompletní Parekteam, Ád'a a další podnikají x túr po hřebenech Krkonoš, obhlí-
žejí i polskou žulu a při té příležitosti vystupují i na Sněžku beze sněhu.
- 28.9. Do Ostrova v oblasti Cestáře vyrážejí kompletní Happyové s Klucičemi a Lídou. Padly čtyři cesty.

Liščí skály - 09/2017

- 28.9. - 1.10. Čtyři dny v Labáku - Pája a spol. Objevují nové sektory. Na levém břehu masiv Kriminál. Cesta Ukradená vzduchod' IXa OS a cesta Visio in Extremis Xa stylem PP. NA pravém břehu navštěvují Růžové masivy, kdy se i daří přelézt převislou spáru Tropicando za Xa.
- 29.9. Gigolo Klucičů s kočkami Renčou a Lídou řadí v Perštejně.
- 30.9. Pan Dick s Blahoslavem se rozlézají na „dvojkách“ v okolí Mezihoří - na Mezihořské, Popeláři, a Berschlovce. Mezitím i houbaří.
- Na Kočce pro změnu polézají Ludvik s Forestem, Euny a Vlasta.
- Po delším bloudění březovými lesy Šiška s kamarády díky kamarádovi na telefonu (Ivánek) nalézá Ledový kámen a zde vyvádí. Aby toho nebylo málo, vyvádí také na Cestáři - pro Broníka cestu Těžká lopata.

